

γλώσσης ἐν τῇ μέσῃ παιδεύσει, κατ' ἀκολουθίαν διαταγῆς τοῦ ἐπὶ τῆς δημοσίας παιδείσεως ὑπουργοῦ, περιορίζοντας αὐτήν. Ἄρτι σοφὸς καθηγητῆς τοῦ ἐν Κρακοβίᾳ γυμνασίου, ὁ Dr Johann Molin, προσέβη περαιτέρω ἀποφηνάμενος γνώμην ἐν ὑπομνήματι αὐτοῦ, ὅπως ἐν τῷ γυμνασίῳ ἢ μὲν ἑλληνικὴ καταστῆ προαιρετικὴ, ἄρχεται δὲ ἀπὸ τῆς 3ης τάξεως, ἢ δὲ λατινικὴ διατηρηθῆ μὲν ὡς ὑποχρεωτικὴ, περιορισθῆ ὅμως ἐπίσης. Τὰ τοιαῦτα ὅμως, ἀπὸ τοῦ Κομενίου ἔτι, πολλάκις ἐγράφησαν, ἀλλ' ἡ ἀνάγκη τῆς διδασκαλίας τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς πλειοψηφίας, ἐκύρωσεν δ' αὐτήν, τὸ πέρυσι συνελθὼν τῇ προσκλήσει τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας συνέδριον σοφῶν. Οἱ θέλοντες ἀνθρώπους νὰ καταστήσῃσι διὰ μόνων τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐπιτυχάνουσι τούτου.

— Ἡ Διεθνὴς ἐπιθεώρησις τῆς ἀνωτέρας καὶ μέσης παιδείσεως, τὸ κράτιστον τῶν ἐν Γαλλίᾳ ἐκδιδομένων περὶ παιδείσεως περιοδικῶν συγγραμμάτων, ἐποιήσατο ἐν τῷ τελευταίῳ αὐτῆς τεύχει σύγκρισιν νέου πανεπιστημίου ἔναγχος ἀποπερατωθέντος ἐν Βιέννῃ πρὸς τὴν ἀνοικοδομουμένην Σορβόνην ὑπὸ τε τὴν ἔποψιν τῆς ἐκτάσεως καὶ ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῶν δαπανῶν. Τὸ σχέδιον τοῦ βιενναίου πανεπιστημίου ἐγένετο τῷ 1871 ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Ferstel. Ἡ οἰκοδομὴ ἤρξατο τῷ 1873, ἀποπερατώθη δὲ τὸ 1883. Παρατηρήθη ὅτι κατὰ σύμπτωσιν παράδοξον, ἐὰν αὕτη προσῆλθεν ἐκ τύχης, τὸ σχέδιον τοῦ νέου οἰκοδομήματος παρουσιάζει πολλὰς ὁμοιότητας πρὸς τὸ τοῦ ἀρχαίου πανεπιστημίου, ὅπερ ἤγειρε τῷ 1375 ὁ δούξ Ροδόλφος τῆς Αὐστρίας. Τὸ νέον πανεπιστήμιον ἔχει αἰθούσας τελετῶν (aula) δυναμένην νὰ περιλάβῃ 1000 ἄτομα, βιβλιοθήκην ἐν ἣ δύνανται νὰ τοποθετηθῶσι 500,000 τόμοι καὶ ἐργασθῶσι 400 ἀναγνώσται, 46 παραδόσεις καὶ πλείστας ἄλλας αἰθούσας, χρησιμευούσας ἐν τῇ διδασκαλίᾳ.

— Τὸ ἐν Παρισίοις ἐκδιδομένον «Bulletin Critique» τοῦ Abbé Duchesne, ἐν τῷ τελευταίῳ αὐτοῦ τεύχει τῆς 1ης ὁκτωβρίου, δημοσιεύει εὐνοϊκὴν κρίσιν ὑπὲρ νέου συγγράμματος τοῦ κ. Παύλου Girard, γραμματέως τοῦ ἐν Παρισίοις πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἑλληνικῶν σπουδῶν ἐν Γαλλίᾳ Συλλόγου, ἐπιγραφομένου la peinture antique (Paris 1892, Quentlin).

— Ἐν τῷ περιοδικῷ συγγράμματι τῆς ἀκαδημείας τοῦ Καναδᾶ (The Canadian Institute) τοῦ μηνὸς ἀπριλίου ἐδημοσιεύθη ἐκτενὴς μελέτη περὶ τῶν κελτικῶν, ρωμαϊκῶν καὶ ἑλληνικῶν τύπων (Celtic Roman and Greek types).

— Ἐπὶ τῇ τετρακοσιετηρίδι τῆς ἀνακάλυψος τῆς Ἀμερικῆς αἱ περὶ Κολόμβου δημοσιεύσεις διαδέχονται ἀλλήλας. Πλὴν τοῦ τόμου, ὃν ἡ δούκισσα d'Albe, πρεσβυτέρα θυγάτηρ τοῦ δούκους Fernan-Nunez, διπλωμάτου, ἐδημοσίευσεν ἄρτι, ἐπιγραφομένου. «Αὐτόγραφα τοῦ Κολόμβου (Autografos de Cristobal Colon y papeles de America. Madrid 1892), προερχόμενα ἐκ τῶν ἀρχείων τοῦ ἐαυτῆς οἴκου d'Albe, καὶ ὁ ἀνάγνωσις κατεχωρίσθη ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῶν Συζητήσεων» τῆς 30 Σεπτεμβρίου καὶ ἄλλη ἀγγέλλεται τοῦ αὐτοῦ περιεχομένου δημοσιεύσεις ἐν Ἰσπανίᾳ ὑπὸ Ἰσπανοῦ ἱστορικοῦ, τοῦ D. Jose Maria Asensio, πρωτάνεως τῆς Real, Academie τῆς Βαρκελώνης, ἐπιγραφομένη Cristobal Colon, su vida, sus viajes, -sus descubrimientos. Ἀνάγνωσις αὐτῆς ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ Bulletin Critique τοῦ Duchesne.

— Ὁ Ἀλεξάνδρος Δουμάς υἱὸς ἐδημοσίευσεν ἄρτι ἐν ἐνὶ τόμῳ τρία τῶν δραμάτων αὐτοῦ, τὸν «Princesse de Bagdad», τὴν «Denise» καὶ τὴν «Etrangere» μετὰ προλεγόμενων.

— Ὀνομάσθη ἐν Ἀθήναις ἡ ἐπὶ τοῦ Φιλαδελφείου ποιητικῷ ἀγῶνος ἐπιτροπή. Ἐν τῷ ἀγῶνι ὑπεβλήθησαν 40 ποιήματα.

— Ἐν τῷ τεύχει τῆς 1ης ὁκτωβρίου τῆς «Ἐπιστημονικῆς Ἐπιθεωρήσεως» τῶν Παρισίων ἐδημοσιεύθη περισπούδαστος πραγματεία «περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν οἱ λαοὶ μεταβάλλουσι τὸν πολιτισμὸν καὶ τὰς τέχνας αὐτῶν», ἐν ἣ λόγος γίγνεται καὶ περὶ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν τεχνῶν πρὸς ταῖς ἀρχαίας Ἑλλήσιν, ἀλλὰ περὶ τούτου ἐν τῷ ἐπομένῳ φύλλῳ.

— Ἡ «Bevista Financiera Mexicana» ἀγγέλλει τὴν ἀνακάτωψιν ἐν Μεξικῷ ἀποθήκης ὄνυχος (onyx) ὠραιοτάτου τὴν τε ποιότητα καὶ τὸ χρῶμα.

ΓΝΩΜΑΙ ΣΟΦΩΝ.

Ἐν κοινωνίᾳ ἡ ἐκρίζωσις τῶν μεγάλων καταχεύσεων εἶναι εὐχερεστέρα τῆς διορθώσεως τῶν μικρῶν.

E. RENAN.

Οἱ ὑποδηματοκαθαρισταὶ δὲν περιμένουσι νὰ τείνῃ τις αὐτοῖς τὴν χεῖρα. Ἄρκοῦνται εἰς τὸ νὰ τείνωμεν αὐτοῖς τὸν πόδα.

BELLEBOHNE.

Ἡ μουσικὴ εἶναι ἀριθμητικὴ τῆς ψυχῆς, ἥς ἡ ἀριθμητικὴ δὲν ἀκούεται.

LEIBNITZ.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ἐν τῷ βίῳ τούτῳ ἐντολὴ καὶ συμβουλή· ἐν τῷ μέλλοντι δὲ ἔσται μαρτυρία καὶ κρίσις.

Ὁ ἀδδᾶς X.

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΑ.

Ἐκ τῆς ἐν τῷ Dictionnaire des Antiquités Grecques et Romaines ὑπὸ τὸν τίτλον Ἀριθμητικὴ μελέτης τοῦ Ch.-Em. Ruelle ἀποσπῶμεν τὰ ἐξῆς χρήσιμα.

Παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν οἱ ἀριθμοὶ εἶχον τὰ ἐξῆς ὀνόματα· μονάς, δεκάς, ἑκατοστύς, χιλιάς καὶ χιλιοστύς, μυριάς. Τούτοις μεγαλειτέροις τῆς μυριάδος ἀριθμοὺς ἐμέτρων διὰ δεκάδων τῶν μυριάδων, ἑκατοστύων τῶν μυριάδων, χιλιάδων τῶν μυριάδων, καὶ μυριάδων τῶν μυριάδων (= ἑκατοντάδων ἑκατομμυρίων)· τὸ δισεκατομμύριον ἑκαλεῖτο δέκα μυριάδες τῶν μυριάδων, καὶ δέκα τρισεκατομμύρια ἢ δέκα χιλιάδες δισεκατομμυρίων ἑκαλοῦντο μυριάς τῶν μυριάδων τῶν μυριάδων. Ἀπολλώνιος ὁ ἐκ Περγᾶμου ἐκάλει τὴν μυριάδα τῶν μυριάδων συντομώτερον διπλήν μυριάδα καὶ παρίστα αὐτὴν διὰ δύο μ'· ἐπίσης τὴν μυριάδα τῶν μυριάδων τῶν μυριάδων ἐκάλει τριπλήν μυριάδα, ὡς σήμερον δίδομεν εἰς τὰ τετραγώνια τὸν ἐκθέτην 2, εἰς τοὺς κύβους τὸν ἐκθέτην 3, κτλ. Κατὰ ταῦτα ἀπὸ τῆς μονάδος μέχρι τῆς μυριάδος ὁ ἀριθμὸς δύναται νὰ ἔχη τέσσαρα ψηφία, ἀπὸ δὲ τῆς μυριάδος· μέχρι τῆς διπλῆς μυριάδος ἕτερα τέσσαρα. Ἡ σειρὰ αὐτῆ τῶν τεσσάρων ψηφίων ἢ ἡ τετρας ἀπετέλει ὅ,τι ἡ νεωτέρα ἀριθμητικὴ καλεῖ κλάσιν ἢ σύμπλεγμα, μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἀριθμῆσει τὸ σύμπλεγμα ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν μόνων ψηφίων.

Ἐντὶ τῶν συμβόλων 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9

Οἱ Ἕλληνες μετεχειρίζοντο

πρὸς παράστασιν μὲν τῶν

μονάδων, τὰ γράμματα α, β, γ, δ, ε, ζ, η, θ

πρὸς τὴν τῶν δεκάδων, 10, 20, 30, 40, 50, 60, 70, 80, 90

τὰ γράμματα ι, κ, λ, μ, ν, ξ, ο, π, Ϙ

καὶ πρὸς τὴν τῶν ἑκατον-

τάδων, 100, 200, 300, 400, 500, 600, 700, 800, 900

τὰ γράμματα ρ, σ, τ, υ, φ, χ, ψ, ω, Ϟ

Τὰ ἐννέα πρῶτα σύμβολα ἐλάμβανον εἶδος τι ὑπογεγραμμένου ἰω-
τα, τιθέμενον ὀλίγον πρὸς τὰ ἀριστερὰ πρὸς παράστασιν τῶν ἀριθμῶν
1000, 2000, 3000, κτλ. Τὸν ἀριθμὸν μυριάς ἐξέφραζον δι' ἐνὸς Μ,
ἄνωθεν τοῦ ὁποίου συννηθέστατα ἔβητον ἐν α· οὕτως Ἄ, ὁ ἀριθμὸς 20000
(ἢ δύο μυριάδες) παρίστατο διὰ τοῦ Β, ὁ 30000 διὰ τοῦ Μ καὶ οὕτω